

РЕШЕНИЕ

№ 35286

гр. София, 27.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 01.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **6719** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Г. Ш. (G. S.), гражданин на Република Турция, чрез адвокат Н. Г. срещу отказ от 25.05.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на завеждащ консулската служба при Консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и липса на пълноценна мотивировка, както и поради това, че са игнорирани съществени обстоятелства, доказващи реалната и обоснована цел на пребиваването на жалбоподателя в Република България.

В жалбата се твърди, че към заявлението за издаване на виза са приложени всички документи, посочени в закона и даващи основание за издаването на исканата виза за дългосрочно пребиваване.

От тези документи се установява, че Г. Ш. е гарантирал жилищните си нужди в Република България чрез подписване на нотариално заверен договор за безвъзмездно предоставяне на жилище, сключен между него и български гражданин.

По отношение на твърдението за липса на намерение за установяване, заявителят е предоставил пълно и точно описание на целите си за пребиваване в България, които са свързани с установяване на трайно местопребиваване и изпълнение на законните основания за получаване на виза D. Това намерение е подкрепено с множество доказателства, между които и нотариално заверена декларация за трайно пребиваване на чужденец, с която оспорващият е декларирал желанието си да се установи трайно в България. Наемодателят не може да бъде считан за

източник по въпросите, свързани с мотивите, личните цели или семейното положение на заявителя. Твърди се, че оспореният отказ е немотивиран, така както изисква чл. 58, ал. 2 от ЗЧРБ (правилната разпоредба е чл. 10а, ал. 2 от ЗЧРБ - бел. на докладчика), поради което не е издаден в предвидената от закона форма. Не са изложени обективни, конкретни и съобразени с индивидуалните мотиви, релевантни за случая. Всяко ограничаване на правото на пребиваване, което не е подкрепено с достатъчно фактически и правни основания, се явява в противоречие с чл. 35 от АПК и с основните принципи па защита правата на чужденците, прогласени в международните договори, по които България е страна (вкл. чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека).

На последно място е посочено, че административният орган не е приложил правилно закона. Той е следвало да установи достоверно ли е доказана целта на пътуването и ако липсва това доказване - да приложи правната норма, като откаже да издаде виза, обосновавайки мотивирано отказа си на разпоредбата на чл. 10. ал. 1. т. 17 от ЗЧРБ.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващият не се явява и не се представлява.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрист А. намира жалбата за неоснователна.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 25.03.2025 г. в Консулството на Република България в [населено място], Република Турция, Г. Ш., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Удостоверение, издадено от Министерство на правосъдието, видно, от което Г. Ш. (Г. Саитинов Ш.) не е български гражданин, 2. Удостоверение, издадено от кметство на [населено място], [община], област Х., видно от което Г. Саитинов Ш. е вписан в регистрите на населението на [населено място] до 1978 г., когато е бил изселен., 3. Копие от акт за раждане на Г. Саитинов Ш., издаден от длъжностно лице при [населено място], 4. Копие от семеен регистър в [населено място]; 5. Документ за идентичност на имена; 6. Препис-извлечение от семеен регистър от Република Турция, надлежно преведен и нотариално заверен от нотариус, 7. Банково удостоверение, издадено от Д Б. АД, от което е видно, че Г. Ш. има разкрита банкова сметка в банката, със салдо 11 203,48 лв., 8. Застрахователна, полица за медицински разходи за чужбина, издадена на името на Г. Ш., валидна до 02.02.2026 г.; 9. Договор за безвъзмездно предоставяне на ползването на недвижим имот, находящ се в [населено място], [община], сключен между Г. Ш. и Х. А., български гражданин, съгласно който жалбоподателят може да ползва безвъзмездно имот, собственост на А., 8. Декларация от Х. А., че ще настави Г. Ш. имота си, находящ се в [населено място], [община], 9. Декларация от Г. Ш., чрез пълномощника му М. С. А., че същият ще се установи постоянно на адрес: [населено място], [община], 10. Извлечение от регистъра на [населено място], обл. Б. за роднински връзки на Г. Ш., видно от което, семейството на Ш. се състои от него и баща му С. Ш.. Майката на Г. Ш. е починала през 2020 г. , баща, съпруга и две непълнолетни деца – всички, вписани постоянно в регистрите на кв. А., [населено място], 11. Свидетелство за съдимост № 000-2024-[ЕГН], Министерство на правосъдието, Република Турция, видно от което Г. Ш. няма криминално досие и архивирано криминално досие, 12. Копие от паспорт на Г. Ш., издаден от компетентните турски власти.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на заявения престой. Като допълнителен аргумент е

посочено, че при извършена проверка на посочения за пребиваване адрес е установено по данни на собственика на имота, че апликантът няма намерение да се установи трайно на територията на страната, а целта е да си възстанови българското гражданство. По тези съображения е издаден оспорения отказ.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министерът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 315/04.11.2025 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Турция, с която М. Р., завеждащ консулската служба да организира и контролира дейността на консулската служба при консулство на Република България в [населено място], Република Турция, включително да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Касателно извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при ОД на МВР, [населено място] е прието становище № УРИ 292р-13452 от 08.05.2024 г. на началника на група „Миграция”. В документа е отразено, че във връзка подаденото заявление за издаване на виза от Г. Ш. е извършена проверка на посочения адрес за пребиваване в [населено място], [община]. Проведен е разговор със собственика на имота Х. А., по време, на който той е заявил, че познава Г. Ш. и че му е предоставил имота за ползване безвъзмездно. Същият има ключ, но няма лични вещи. Посетил е имота за последно преди около шест месеца. Той живее и работи в [населено място], Република Турция, а целта му е да си възстанови българското гражданство.

Група „Миграция”, при ОД на МВР, [населено място], е изразила отрицателно становище за издаване на исканата виза за дългосрочно пребиваване.

Видно от приетото становище на Директора на ТД „Национална сигурност”, [населено място], териториалното звено на агенцията не възразява срещу издаване на виза на Г. Ш., гражданин на Република Турция.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Г. Ш., гражданин на Република Турция на 30.05.2025 г. Жалбата е подадена директно в АССГ, на 11.06.2025 г. (вх. № 14620), т.е. в рамките на срока чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от завеждащ консулската служба консулство на Република България в [населено място], Република Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени правните основания - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ за издаването му. Изложени са кратки мотиви – при извършената проверка на заявения адрес, от длъжностни лица за административен контрол на чужденците към група „Миграция” при ОД на МВР, [населено място] е установено, че Г. Ш. няма намерение да се установи трайно на територията на страната, а целта е да си възстанови българското гражданство.

В разглеждания казус е безспорно, че Г. Ш. е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ.

След проведена процедура по чл. 30, ал. 1 от Наредбата, видно от цитираното по-горе писмо, обективизираща извършена от ОД на МВР, [населено място] проверка, група „Миграция“ в дирекцията е възразила срещу издаване на виза, с мотив, че при извършената проверка е установено, че кандидатът няма намерение да се установи трайно на територията на страната, а целта е да си възстанови българското гражданство.

След обсъждането на събраните по делото доказателства могат да се направят следните изводи.

Според настоящия съдебен състав, в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят не обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото.

Очевидно е в случая, че основаната цел, мотивирала Г. Ш. да поиска издаване на виза тип „D“ е, не да се установи в Република България, а да използва издадената виза за възстановяване на българското си гражданство, което той е притежавал до 1978 г.

По силата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

В разглеждания казус Г. Ш. не е мотивирал искането си за издаване на виза на някое от посочените основания. Не е ясно защо и за колко време смята да се установи в България, както и с какво ще се занимава и как ще се издържа, в случай, че живее постоянно в [населено място], т.е. липсва ясна очертана цел, за това какви са истинските намерения на чужденеца, налагащи издаване на виза за дългосрочно пребиваване.

Следва да се отбележи, че никъде не се твърди, че Г. Ш. ще живее със семейството си България, в случай, че получи виза за дългосрочно пребиваване. Т.е. ако се приеме, че жалбоподателят се установи в страната, вероятността за нарушаване на правото, гарантирано в чл. 8 от ЕКЗПЧОС би била би се увеличила значително, защото това означава семейството да бъде разделено. При положение, че в настоящия момент семейството на Ш., състоящо се от него и неговия жив баща, живее постоянно в Република Турция, т.е. всички те имат доказани социални и икономически връзки с тази страна, не е ясно как то би се адаптирало към живот в Република България.

От цитираното по-горе становище началника на група „Миграция”, при ОД на МВР, [населено място], имащо силата на официален свидетелстващ документ, съгласно чл. 178 от ГПК, собственикът на имота в [населено място], [община] А., е посочил, че познава чужденецът, но според него той живее и работи в Турция и желанието му е да си възстанови българското гражданство. Това намерение безспорно изключва издаването на виза за дългосрочно

пребиваване, защото в ЗЧРБ е предвидена друга процедура в тази връзка. Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната.

За пълнота следва да се отбележи, че за съда е правно неразбираем смисъла на декларацията, подадена от М. С. А., от името на Г. Ш., затова, че същият ще се установи трайно на територията на България. Не е възможно едно физическо лице да декларира от името на друго лице намерения на това друго лице.

Тези обстоятелства са допълнителен аргумент за липса на достатъчно данни за истинската цел и условия на пребиваването на турския гражданин в Република България.

Според настоящият съдебен състав Г. Ш. не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип „D“.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива не са поискани своевременно, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Ш. (G. S.), гражданин на Република Турция, чрез адвокат Н. Г. срещу отказ от 25.05.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на завеждащ консулската служба при Консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.